

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: V. T. Q., narozená X
státní příslušnost Vietnam, bytem X
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2021, č. j. MV-40878-4/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 29. 4. 2021, č. j. MV-40878-4/SO-2021, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 2. 2021, č. j. OAM-55409-18/ZM-2020, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16 912 Kč, a to k rukám Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) rozhodnutím ze dne 3. 2. 2021, č. j. OAM-55409-18/ZM-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítnul žádost žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu, že žalobkyně nesplňovala podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaná následně rozhodnutím ze dne 29. 4. 2021, č. j. MV-40878-4/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání žalobkyně podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdila.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Namítá, že z pracovní smlouvy ze dne 1. 9. 2020 uzavřené mezi žalobkyní a společností TOKOZ a.s. (dále jen TOKOZ) vyplývá, že výše mzdy a další mzdové podmínky jsou upraveny samostatnou smlouvou. Ze smlouvy o mzdě ze dne 10. 11. 2020 vyplývá, že žalobkyni náleží plánovaná měsíční mzda ve výši 16 000 Kč ze měsíc. Tato částka se skládá z tarifní mzdy ve výši 92,60 Kč ze hodinu a prémie v plánované výši 900 Kč ze měsíc. Byť tato prémie nepředstavuje nárokovou část mzdy, podle Směrnice zaměstnavatele SE 18-04, na kterou smlouva odkazuje, zaměstnancům náleží minimálně 50 % prémie, v případě žalobkyně tedy 450 Kč za měsíc (2,76 Kč za hodinu). Tarifní mzda žalobkyně ve výši 92,60 Kč za hodinu spolu s prémie v minimální výši 2,76 Kč za hodinu v součtu přesáhne minimální mzdu pro rok 2020 ve výši 93,10 Kč za hodinu. Toto také vyplývá z výpisu vyplacených mezd za rok 2020. Žalovaná poukazuje na to, že za měsíc duben 2020 byla žalobkyni vyplacena prémie ve výši pouze 430 Kč, což je však zcela zjevné administrativní pochybení ze strany zaměstnavatele. Žalobkyně má právo na doplacení mzdy v případě, že by nedosahovala výše minimální mzdy stejně jako státní příslušníci České republiky. Žalobkyně předložila ve správním řízení výtah Směrnice SE 18-04, jelikož se domnívala, že tento výtah zachycuje všechny relevantní skutečnosti. Žalobkyně doložila všechny potřebné podklady pro posouzení jejího případu, pokud měla žalovaná pochybnosti o výtahu Směrnice SE 18-04, měla žalobkyni vyzvat k doložení Směrnice SE 18-04 v celém znění. I žalovaná má povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Postup žalované naplňuje znaky přepjatého formalismu. Žalovaná ani prvostupňový orgán neposoudily dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že žalobkyně předložila podklady, ze kterých vyplynulo, že v měsíci dubnu 2020 obdržela prémii ve výši pouze 430 Kč, což je v rozporu s tvrzeními žalobkyně. Nejedná se o přílišný formalismus, ale o konstatování faktu. Nebylo možné posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, jelikož žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti týkající se nepřiměřenosti zamítavého rozhodnutí poprvé až v žalobě.

4. V rámci ústního jednání před soudem žalobkyně setrvala na svém stanovisku.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování (přílohy k žalobě žalobkyně dle vyjádření svého zástupce při jednání soudu připojila pouze pro účely rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě).
6. Pro předmětný spor je stěžejní vyřešení otázky, zda žalobkyní uzavřená pracovní smlouva naplňuje podmínky dle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
7. Podle § 42 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu je cizinec oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty pokud (mimo jiné) uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovněprávním vztahu musí činit nejméně 15 hodin. V rozhodné době byla nařízením vlády č. 347/2019 Sb. stanovena základní sazba minimální mzdy pro stanovenou týdenní pracovní dobu v rozsahu 37,5 hodin na 93,10 Kč za hodinu nebo 14 600 Kč na měsíc.
8. Dané ustanovení tedy obsahuje podmínku minimální výše mzdy, na kterou musí cizinec dosáhnout, aby mu byla zaměstnanecká karta vydána, resp. aby došlo k prodloužení její platnosti. Účelem této podmínky je zamezení legalizace pobytu cizinců, kteří by mohli představovat zátěž pro sociální systém České republiky.
9. V projednávaném případě podala žalobkyně dne 30. 9. 2020 žádost o prodloužení zaměstnanecké karty k zaměstnavateli TOKOZ. K žádosti doložila pracovní smlouvu ze dne 1. 9. 2020, ze které vyplývá, že výše mzdy a další mzdové podmínky jsou upraveny samostatnou smlouvou. Žalobkyně dále předložila smlouvu o mzdě ze dne 25. 8. 2020, ze které vyplývá, že plánovaná mzda žalobkyně je 16 000 Kč. Mzda se skládá ze dvou položek, tarifní mzdy ve výši 89,60 Kč za hodinu a prémie v plánované výši 1 400 Kč za měsíc. V průběhu řízení žalobkyně doložila také smlouvu o mzdě ze dne 10. 11. 2020, která modifikuje výši mzdy tak, že tarifní mzda nově činí 92,60 Kč za hodinu a plánovaná prémie 900 Kč za měsíc. Dle obou smluv o mzdě je prémie nenároková část mzdy, jejíž výše je závislá na individuálních nebo týmových ukazatelích.
10. Žalobkyně v odvolacím řízení doložila výtah ze Směrnice zaměstnavatele SE 18-04, ze kterého vyplývá, že nesplněním výkonnostních kritérií může být zaměstnanci nepřiznána prémie toliko z 50 %. Z čehož vyplývá, že v rozsahu 50 % je prémie garantována. Na tuto směrnici přímo odkazují také smlouvy o mzdě. Z plánované prémie ve výši 900 Kč měsíčně tak žalobkyni náleží minimálně 450 Kč měsíčně, tedy 2,76 Kč za hodinu při průměrném časovém fondu 163 hodin měsíčně. Tarifní mzda žalobkyně ve výši 92,60 Kč za hodinu a garantovaná prémie ve výši 2,76 Kč za hodinu pak již v souhrnu přesáhnou zákonem

stanovenou výši minimální mzdy 93,10 Kč za hodinu. Žalovaná tuto argumentaci nepřijala, konstatovala, že žalobkyně předložila pouze výtah ze Směrnice SE 18-04, který není způsobilý prokázat, že daný nárok žalobkyni skutečně náleží. Krajský soud se s tímto názorem žalované neztotožnil.

11. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze ve správním řízení obecně k provedení důkazu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Toto je projevem zásady materiální pravdy podle § 3 správního řádu. Z předmětné právní úpravy tak plyne značná volnost při výběru důkazních prostředků, přičemž není možné důkazní prostředek bez dalšího odmítnout pro jeho charakter, pokud může být způsobilý sporné skutečnosti prokázat. V tomto případě žalobkyně předložila výtah ze Směrnice SE 18-04 jejího zaměstnavatele společnosti TOKOZ zpracovaný M.G., vedoucím práce a mezd, ve společnosti TOKOZ. Listina obsahuje podpis zpracovatele, razítko společnosti TOKOZ a poznámku, že výtah byl vypracován k požadavku žalobkyně. Je tedy zřejmé, že výtah nepředstavuje pouze další tvrzení žalobkyně, ale že byl zpracován třetí osobou, což výrazně zvyšuje důkazní hodnotu listiny. Za těchto okolností nelze listinu hodnotit pouze konstatováním, že se jedná o výtah, který rozhodné skutečnosti nemůže nijak prokázat. Tím spíš, když jsou tyto skutečnosti ve výtahu přímo zachyceny. Hodnocení listiny provedené žalovanou je tak z pohledu soudu v rozporu se zákonem. Krajský soud má naopak za to, že předmětný výtah poskytuje dostatečný podklad pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně a neexistují žádné relevantní pochybnosti o jeho pravosti či pravdivosti.
12. Hodnocení provedené žalovanou ve skutečnosti nevychází z předloženého výtahu samotného, nýbrž spíše z určitých (*nota bene* nevyslovených) domněnek žalované, co by snad mohl obsahovat jiný důkaz – Směrnice SE 18-04. Takové hodnocení důkazu založené na nepodložených domněnkách však nelze považovat za souladné se zákonem. Zdejší soud v žádném případě neupírá žalované právo v rámci volného hodnocení důkazů vznášet určité pochybnosti o předložených důkazech. Aby však došlo ke zpochybnění pravosti či pravdivosti důkazu, muselo by se jednat o pochybnost založenou na konkrétním skutkovém zjištění. Takovou konkrétní pochybnost by však žalovaná také musela přezkoumatelným způsobem vyjádřit v odůvodnění napadeného rozhodnutí, což se nestalo. Jednalo-li se o pouhou abstraktní pochybnost či domněnku, ani zde krajský soud neupírá žalované možnost v rámci správního uvážení činit další kroky k ověření takové domněnky, nicméně v této otázce již leželo důkazní břemeno čistě na žalované. Domnívala-li se žalovaná, že obsah výtahu nemusí odpovídat obsahu Směrnice SE 18-04, bylo na ní, aby si tuto listinu opatřila. K tomu ostatně disponuje oprávněním vyzvat kohokoliv, kdo má listinu potřebnou k provedení důkazů, aby ji předložil (§ 53 odst. 1 správního řádu).
13. Ze smlouvy o mzdě ze dne 10. 11. 2020 a výtahu ze směrnice SE 18-04 dle názoru soudu vyplývá, že žalobkyně disponuje nárokem na mzdu v dostatečné výši pro naplnění podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K tomuto závěru vede zejména zjištění, že část prémie je garantována, nároková část mzdy je tak vyšší než výše minimální mzdy. Soud tak nemá pochyb o tom, že žalobkyně má dostatek vlastních prostředků a nepředstavuje zátěž pro sociální systém České republiky, což je ostatně účel podmínky v § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
14. Je třeba také zdůraznit, že částka 450 Kč představuje pouze minimální garantovanou výši prémie, ve skutečnosti může žalobkyně pobírat prémii vyšší. O tom svědčí také výpis

mzdových složek týkající se mezd za rok 2020. Z této listiny taktéž vystavené zaměstnavatelem žalobkyně vyplývá, že faktická výše prémie obdržených žalobkyní často přesahovala plánovanou výši prémie v hodnotě 900 Kč. V měsíci listopadu pak žalobkyně obdržela nejvyšší prémii ve výši 6 193 Kč. Výpis mzdových složek tak podporuje závěr, že žalobkyně disponuje dostatečným měsíčním příjmem. Žalovaná však z tohoto výpisu vyčetla pouze to, že v měsíci dubnu byla žalobkyni vyplacena prémie ve výši 430 Kč. Toto zjištění je sice skutečně v rozporu s argumentací žalobkyně, že má nárok na prémii ve výši 450 Kč, žalobkyně však tento nesoulad podle názoru soudu dostatečně vysvětlila. Soud považuje za zcela věrohodné tvrzení žalobkyně, že v daném ojedinělém případě došlo ze strany zaměstnavatele k administrativnímu pochybení, které se žalobkyně ani nesnažila napravit, jelikož se jednalo o částku pouze ve výši 20 Kč. Ve světle tohoto objasnění tak dle soudu není tento drobný nesoulad ve výši prémie za měsíc duben 2020 dostatečný pro devalvací celé argumentace žalobkyně. Ostatně v tomto měsíci také přesáhla výsledná mzda žalobkyně výši minimální mzdy.

15. Soud se také ztotožnil s tvrzením žalobkyně, že postup žalované naplňuje znaky přepjatého formalismu. Zde musí soud zopakovat, že hlavním účelem § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je zajistit, aby cizinec během pobytu na území České republiky disponoval dostatečnými finančními prostředky, aby nepředstavoval zátěž pro sociální systém České republiky. Správní orgány by tak měly primárně zkoumat, zda případný pobyt cizince nebude odporovat tomuto účelu. Při této činnosti by se neměly omezovat pouze na formální porovnání dvou čísel, ale měly by komplexně hodnotit příjmovou situaci cizince. V tomto případě činí rozdíl mezi hodinovou sazbou tarifní části mzdy žalobkyně a zákonnou výší minimální mzdy pouze 0,50 Kč za hodinu (navíc pouze pokud odhlédneme od skutečnosti, že část prémie je nároková). Průměrný časový fond žalobkyně činí 163 hodin měsíčně. Žalovaná tak rozhodla, že žalobkyně nesplňuje kritérium dle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož její „garantovaný“ měsíční příjem je o 81,50 Kč menší než zákon požaduje. A to i za situace, kdy žalobkyně předložila podklady, ze kterých vyplývalo, že pravidelně dostává také prémii v řádu stovek až tisíců Kč. Pokud i přes tyto skutečnosti žalovaná konstatovala, že příjmy žalobkyně nejsou dostatečné, je zcela zřejmé, že jakékoliv hodnocení příjmů žalobkyně proběhlo pouze formálním porovnáním dvou čísel bez zřetele k tomu, nakolik dochází k naplnění smyslu a účelu zákona. Takový postup lze označit za přepjatě formalistický.
16. Stejně tak soud souhlasí s podpůrným argumentem žalobkyně, že dle § 111 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, by měla žalobkyně právo na doplatek od zaměstnavatele, pokud by její mzda nedosáhla výše minimální mzdy. Toto právo svědčí žalobkyni na základě čl. 12 odst. 1 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU, o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě, ze kterého vyplývá, že pracovníci ze třetích zemí, kterým bylo uděleno oprávnění pobývat na území členského státu a vykonávat zde zaměstnání, mají právo na rovné zacházení ve srovnání se státními příslušníky členského státu, ve kterém pobývají, pokud jde o pracovní podmínky, včetně odměňování, propouštění a zdraví a bezpečnosti na pracovišti. Soud však zdůrazňuje, že mzda skutečně obdržená žalobkyní vždy přesáhla výši minimální mzdy. V případě, že by se tak nestalo, by tak měla právo na výše zmíněný doplatek, opět by tak disponovala dostatečným příjmem k pobytu na území České republiky. I s ohledem na tuto právní úpravu není objektivní důvod zpochybňovat tvrzení žalobkyně doložené potvrzením

jejího zaměstnavatele, že část prémie (které jsou obecně považovány spíše za nenárokovou složku příjmu) představovala v jejím případě skutečně nárokovou složku příjmu.

17. Soud se však neztotožnil s argumentem žalobkyně, že žalovaná měla posoudit dopad rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Je sice pravdou, že Nejvyšší správní soud dovodil povinnost správních orgánů zabývat se touto otázkou také v těch případech, kdy to zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá, pro takový případ je nicméně nutné, aby účastník řízení uvedl dostatečně konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Asz 46/2016-53, dostupný na www.nssoud.cz). V předmětném případě žalobkyně uvedla tyto skutečnosti až ve správní žalobě, žalovaná na ně tak logicky nemohla v napadeném rozhodnutí reagovat.

IV. Shrnutí a náklady řízení

18. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.) zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož se zrušující důvody vztahují i k prvostupňovému rozhodnutí, přistoupil soud také k jeho zrušení (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), že žalobkyně předložila dostatečné důkazy pro své tvrzení, že částka prémie ve výši 450 Kč měsíčně tvoří nárokovou složku jejího příjmu, přičemž za této situace žalobkyně splňuje podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Náklady řízení žalobkyně sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobkyně. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby a účast na jednání) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč a dle § 13 odst. 1 této vyhlášky 570 Kč (cestovné za cestu k soudnímu jednání z Prahy do Brna a zpět). Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů (s výjimkou cestovného, do jehož výše 570 Kč je již daň započtena) o částku odpovídající této dani, tj. o 2 142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 16 912 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. listopadu 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.